

[Drachmann.]

Parallel mellem de øvrige Vareudvekslingsaftaler og den Sag, vi her behandler, tværtimod. Hvis man havde indskrænket sig til at have det, man tidligere har haft, en almindelig over Valutacentralen gaaende Aftale med Tyskland, saa havde Sagen ligget under administrativt Ansvar, og Rigsdagen var ikke blevet draget med ind i denne Sag — det, som vi anker imod.

Det glæder mig at høre, at i hvert Fald den højtærede Udenrigsminister intet har imod at benytte det erhvervspolitiske Nævn, men den øvrige Regering gør det jo ikke. Jeg hævder endnu en Gang, at det Arbejde, som gøres af det erhvervspolitiske Nævn, et Nævn, hvis Medlemmer har Lov og Pligt til at gaa videre til deres Partier og give Meddelelser, er aldeles paakrævet i Rigsdagens samlede Arbejdssystem, og de lukkede Møder er det ogsaa. Det Problem, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller nu ridsede op, turde vist være det bedste Bevis paa, at en saadan Orientering, som kun kan gives i et lukket Møde, er paakrævet. Det er ikke rigtigt, naar den højtærede Udenrigsminister siger, at det kunde vække Opsigt og Uro rundt omkring. Vi har haft lukkede Møder tidligere. Jeg husker et for en halv Snes Aar siden, hvor vi netop behandlede den sandsynlige Udvikling i Tyskland og havde en meget interessant Debat om den Handelspolitik, vi skulde anlægge over for den kommende tyske Udvikling. Jeg er sikker paa, at hvis man dengang var skredet til Handling efter de Linier, som man nu improviserer sig frem efter ogsaa under den nuværende Regering, men med Midler og ad Veje, som ikke er fyldestgørende, saa havde meget set anderledes ud i dette Land og for dette Land.

Ministeren snakkede saa om Mangel paa System og henviste i denne Forbindelse til det Kaos, der raadede rundt omkring og de stadig skiftende Midler, hvormed Staterne søgte at skade hinanden og dermed sig selv. Det er denne fortvivlende Tankegang, der ligger bag ved Ministerens Handlinger og: Opfattelse af hele Verdenssituationen: at Landene skader sig selv med det, de gør! Ja, hvis det var saa lige til, saa foretog de sig vel ikke alle disse Handlinger, hvoraf mange — det skal villigt indrømmes — skader os og generer os. Men at de paagældende Lande skulde gøre det, hvis det ligefrem var til Skade for dem selv, vil jeg dog alligevel tro man skal sætte et Spørqsmaals-tegn ved. I det hele taget tror jeg, vi ikke skal kaste os op til Dommere over den

øvrige Verden og betragte den som mere eller mindre sindssvag og os selv som de eneste kloge. Thi jeg tror ikke, at den Rolle, vi saa paatager os, bliver særlig misundelsesværdig. Det er jo heller ikke Mangel paa Indsigt, der dikterer Staterne deres Handelspolitik, thi de mere eller mindre mærkelige Systemer, man nu er inde paa, sættes selvfølgelig over alt i Scene, fordi der ikke er andre Veje frem, og den Forbedring, den utvivlsomme Forbedring i den samlede Verdenssituation, naar man tager hvert enkelt Land for sig, som er til Stede, er selvfølgelig Resultatet af, at man fra de luftige og løgnagtige Systemer, Troen paa Genève og alt dette, som viste sig ingen Steder at høre hjemme, tyede tilbage til sig selv, ethvert Land samlede sine Kræfter om sine egne Opgaver, og den Bedring, der er til Stede nu, er Resultatet af den Udvikling, at ethvert Land maatte søge at hjælpe sig selv. Det er selvfølgelig en vanskelig Kur, navnlig for et lille Land som Danmark, der i højeste Grad har lagt an paa en Forædlingsproduktion og en stor Samhandel med Udlandet og tilmed en ensidig. Men at det er den rigtige Kur, og at den vil føre til Maalet, er der ingen Tvivl om. At vi ikke behøver at gaa længere end til vore Nabolande, Sverige og Norge, for at se, hvorledes disse Lande uden de kunstige Systemer, vi har maattet gaa til, klarer sig forholdsvis langt bedre valutamæssigt, endda særdeles godt, det synes Ministeren stadig væk ikke at kunne se.

Om Ministerens Bedømmelse af Afviklingsudvalgets Arbejde har allerede det ærede Medlem Hr. Christmas Møller udtalt sig. Jeg vil gerne spørge Ministeren, naar han er saa pessimistisk med Hensyn til, hvad der kan sættes i Stedet: Er han da ikke til Gengæld opfyldt med endnu større Bekymring over selve Valutacentralens Fremtid? Er det virkelig Meningen, at man i den Stund, hvor alle maa erkende, at den handelspolitiske Situation for Danmark er mere alvorlig maaske end for noget andet Land, fordi vi har denne fuldkomne abnormt ensidige Handelsomsætning med Udlandet — er det Meningen, at man saa fra Regeringens Side vil sige paa Forhaand: Ja, de andre Veje, man kunde tænke sig at gaa, er saamænd ufarbare — og samtidig proklamerer man mere eller mindre højlydt, at det System, vi har i Øjeblikket, selve Valutacentralen, lader sig ikke opretholde længe endnu. Det er en mærkelig Politik, det er en Politik, hvis Defaitisme vi vil vende os stærkt imod. Vi tror, at det skal være muligt at skabe andre Systemer, men vi